

за „Вълшебната шейна и снѣжното човѣче“, която току-що бѣхъ прочелъ въ една книжка, а Гочо ме слушаше съ изблѣщени очи и зяпнала уста.

— Майчице! Я гледай ти! — извика той отъ почуда, когато азъ завършихъ приказката. Нейниятъ край наистина бѣ чудесенъ. Но тутакси заклати неodobрително глава. — Ами... не вѣрвамъ азъ. Нищо и никакво хлапе, отъ снѣгъ направено, само съ едно добро сърдце да победи хиляди великани, да имъ вземе вълшебната шейна и съ нея да се спусне въ най-дълбоката пропастъ на планината, за да спаси златокосото момиче. Това не може да бжде. Лъжа трѣбва да е.

Азъ започнахъ да го увещавамъ, че все пакъ това може да бжде истина, ала той не искаше да ме чуе. Не вѣрваше. Така ние вѣрвѣхме, снѣгътъ хрускаше подъ коравитѣ ни цървули, а ние се препирахме все около приказката.

Бѣхме стигнали вече до една градина край селото, когато забелязахъ, че Гочо не вѣрвѣше редомъ съ мене. Ко

гато се обърнахъ, видѣхъ го клекналъ подъ едно дърво край оградата да се цели съ ластика си. Вмѣсто да хвъркне малкото рошаво врабче, което бѣ кацнало на едно ниско клонче, го гледаше съ чернитѣ си очички, а сивата му перушина бѣ настрѣхнала отъ студа. И докато още Гочо се целѣше, то почна да кима съ главичка къмъ него като продължаваше да го гледа приятелски съ благия си погледъ. Врабчето едва ли предугаждаше грозящата го опасностъ. Изтрѣпнахъ. Дожалѣ ми за малкото несретниче. Въ какво се бѣ провинило, че искаха да го убиятъ?

— Гочо! Недей за Бога! Грѣшно е! — извикахъ азъ съ все сила.

Моятъ другаръ не се и обърна. Пусна опнатия ластикъ и азъ видѣхъ врабчето, ударено зле, какъ падна върху заснѣжената пжтека.

— Защо направи това? — сгълчахъ го възмутенъ.

Гочо не ми отговори нищо. Напротивъ, една самодоволна усмивка сбръчка отъ единия